

MAIZE, MAIZE, VIETA, VIETA,
KUR MĀMIŅA MANI DEVA;
VĒL JO MAIZE, VĒL JO VIETA,
KUR PATIKA PRĀTINĀM.

KATSKILŪ ATSKAŅAS

3x3 avīze #3

2013.g. 24. augustā

Lai bij' vārdi, kam bij' vārdi,
Man pašam(i) stipri vārd'.
Daugaviņu noturēju,
Mietu dūru vidiņā.

Sita mani, dura mani,
Kā ozola bluķeniņu.
Neiesita, neiedūra,
Kā tērauda gabalā.

Brāļu kapi Katskiļos un Spēka vārdu vakars

Ceturtdienas vakarā aizbraucām uz tuvajiem Brāļu kapiem, kur Latviešu Kara Invalīdu apvienība izveidojusi latviešu kapus blakus vietējiem amerikāņu kapiem. Tie tagad ir lielākie latviešu kapi ārpus Latvijas, kur jau guļ gandrīz 4000 latviešu un aizrunātas vietas ir vēl pāri tūkstošiem. 3x3 dalībniekiem bija iespēja apstaigāt kapus, nolikt ziedus pie savu tuvinieku un pazīstamo atdusas vietām. Vakarū ievadīja mācītājs Pelds ar īsu svētbrīdi, tad kapu pārvaldnieks Juris Bļodnieks pastāstīja par kapu izveidošanu un nākotni. Bija atnācis viens no pēdējiem kapu dibinātājiem -- Ernests Kundziņš, kas dalījās ar savām atmiņām. Vakarū kapos nobeidzām ar vīna glāzi, paceltu dzejniekam Linardam Taunam, kas bija izteicis vēlēšanos, lai pie viņa kapa pasmaidot. Satikāmies atpakaļ nometnē un dziedājām spēka dziesmas. Dzirdējām paskaidrojumus un vairāki dalījās ar to, kā jutušies dziedot šīs vasaras Latvijas dziesmu svētkos. 1990. gada dziesmu svētki tika pieminēti kā sevišķi emocionāli un spēka pilni. Varam visi vest mājās spēku viens no otra un padomus, kā turpināt smelties spēku no mūsu tautas.

Mākslas vakars

Šogad bija izdomāta jauna vakara nodarbība— gan pa prieku dalībniekiem, gan par labu 3x3. Kika Nīgale bija ieteikusi rīkot mākslas darbu izsoli ar noziedotiem darbiem, jo viņa pati ir rīkojusi antīko mantu izsoles. Darbu bija saziēdots daudz—gleznas, keramika, rotas, grāmatas un citi priekšmeti. Katrs, kas bija gatavs solīt par kādu mantu, saņēma

numuriņu. Glauni tērptie kungi Ēriks un Valdis izrādīja izsolāmos priekšmetus. Aizmugurē bija bāriņš ar labiem dzērieniem. Izlikās, ka visi izbaudīja vakaru, ko nobeidza ar latviskās virtuves ievirzē kūpinātu gaļu un lasi. Galvenais, 3x3 ienāca pāri par \$2,000, jo dalībnieki visu izpirka un daži devīgi dalībnieki samaksāja vairāk nekā priekšmetam bija nolikta vērtība. Janīnas Kursītes grāmata, balzāma pudele, Maijas Leimanes rotas un Gaiļa glezna ienesa lielākās summas.

Folkloras ievirze

Svarīga daļa no Janīnas Kursītes pētnieciskā darba ir ekspedīcijas uz vietām, kur vēl var atklāt cilvēkus un priekšmetus, kas liecina par gandrīz jau

zudušu dzīves veidu, tradīcijām un rituāliem. Tādā ekspedīcijā Janīna brauc arī pie mums, uz 3x3 – uzdodot jautājumus, veicot ierakstus. Jo Janīna pie mums neatbraukusi ne tikai lai dalītos ar savām bezgala plašajām zināšanām, bet arī, lai nodibinātu un turpinātu tās saites, kas uztur latviešu dzīves ziņu un paražas.

Pirmajā ievirzes dienā runājām par galdu. Vārda „galds” sākotnējā nozīme – notēsts koks, to var arī saistīt arī ar abru. Latviešu galds ir četrstūrainis. Svarīgi ir, ka katram saimes loceklim ir sava vieta pie galda, un ka katrs zina savu vietu. Nesaskaņas un apvainošanās notiek, ja kāds cenšas ieņemt sev nepiederošu vietu, piemēram, kāzu godos.

Saimnieks ar saimnieci sēž galda galā. Saimniekam pa labo roku sēž vecākais dēls vai cita uzticama persona, saimnieka galvenais palīgs. Ir arī gadījumi, kur šo godājamo vietu ieņem saimnieka suns. Tomēr visbiežāk suņiem, kaķiem un maziem bērniem vieta bija zem galda.

Galds var būt aplāts vai neapklāts, bet tam ir jābūt tīram. Meitu uzdevums ir noberzt galdu, bet ja to slauka gareniski, tad var aizslaucīt prom preciniekus.

Pie galda ne vienmēr var runāt katrs. Tāpat, kā katram ir sava vieta pie galda, tāpat arī ir noteikta kārtība, kādā drīkst runāt pie galda.

Galds ir saimes kopības simbols. Uzturs, ko ceļ galdā, ir svēta un dārga manta. Kurzemes kāzās nereti ir tik pilns galds, ka to nevar noēst, bet uzskata par „Kurzemnieka

godu”. Latvietim ēšana un dzeršana nav pašmērķis. Godos nenoēsto norok zemē, tas paliek Zemes mātei, kas nodrošina zemes auglību un raženību.

Folkloristikas doktorante Rūta Jirgsona

uzņēmās ievirzes dalībniekiem skaidrot latviešu ēdienu piramīdu, sākot ar pamata ēsmām. Janīna atgādināja klausītājiem, ka baltu ciltis pirmatnēji bijušas klejotāju tautas, ēdušas to, ko varēja salasīt mežā (ogas, sēnes, riekstus), nozvejot upē vai arī nomedīt. Galvenais, pirms atstāt mežu vai upi, ir jāatstāj Ogu mātei, Sēņu mātei vai Upju mātei ziedojums – lielākās ogas, skaistāko sēni vai zivi – lai raženība turpinātos. Tāpat, medījot lāci, ir jāizlūdz atļauju, jāupurē kāda daļa, jo lācis latvieša skatījumā ir meža saimnieks, un pat paša latvieša sencis.

Divdabīgā attieksme pret dzīvniekiem parādās arī, kad saimes ļaudis, kas kopuši un mīlējuši, pat nosaukuši vārdā savus lopiņus, tad cieš bēdas no tiem šķīroties, kad kaušanas brīdis pienāk. Vairāki no klātesošajiem ievirzes dalībniekiem dalījās bērnības atmiņās par cūkas, gaiļa vai trusīša kaušanu. Visbiežāk iemīļoto dzīvnieku atsakās ēst, un to atdod citam. Dalībnieki atcerējās arī dažādas metodes, kā notiek dzīvnieku kaušana. Visvaldis Dzenis, par ādas novilkšanu: „Visvienkāršākais ir ar automobili, tāpēc, ka man tas ir pa spēkam. Es piesienu to buku ar ragiem pie kaut kā nekustīga, apgriežu ap kaklu riņķi ādu, atloku drusku ādu, ielieku akmentiņu, un apmetu cilpu. Otro galu virvei pielieku automobilim lai novilē, velku nost, pēc pusminūtes (āda) nost, pa tiro...”

Cita veida dzīvnieka nobeigšana spilgti parādās Janīnas stāstījumā par vārnu kodējiem Kuršu kāpās (Lietuvā), kas vārnu kāva, pārkožot tās sprandu. Tie, kas koda vārns visilgāk paturēja savu etnisko patību.

Latviešu sencim, kļūstot par zemes kopēju, pirmajā vietā ēdienu kartē nokļūst graudaugi un pākšaugi (zirņi un pupas), arī kaņepes, kāposti. Gatavoja maizes klaipus, plāceņus, raušus un putras. Zemnieks pamazām sāk arī izmantot mājlopu gaļu, kā arī kultivētos dārzeņus. Vēlākā posmā latviešu ēdienkartē parādās kartupeli, ķimenes un dilles, cukurbietes, garšvielas, salātu lapas un dziednieciskās tējas.

Pēdējos gadus Janīnas redzes lokā nonākuši īpatnēji un ļoti seni akmens tēli, tā sauktās „akmens bābas.” Tie ir akmens uzstādījumi nomaļā vietā, visbiežāk mežā, kas liecina par īpašu sieviešu rituālu, kas izzdusis ap 16. – 17. gadu simteni. Tādas akmens bābas atrastas kādas piecdesmit, galvenokārt Austrumprūsijā, Polijā un Baltkrievijā. (Janīnas skaidrojumā vārdam „bāba” ir ļoti plaša nozīme un tam nepiemīt negatīva nokrāsa.) Sievietes dažkārt mērojušas garu ceļu, lai nonāktu pie bābas un no viņas izlūgtos to, kas vajadzīgs ģimenes un mājas dzīvei: auglību, veselību, saderību attiecībās.

Sievietes jau iepriekš gatavojušās šim brīdim šujot bābai priekšautiņu (kā sievietes simbolu). Mežā, ap bābu pulcēdamās, sievas apģērba to, apņemot vispirms ar pamatdrānu un prievītēm, tad katra apsēja bābai sevis darināto priekšautiņu un bābai ziedoja ēdamo un monētas. Bābu var apciemot ik pa laikam svarīgos brīžos, un tad to atkal pārgērbj no jauna, tā viņu godinot.

Pēc ievirzes vadītājas ievada, folkloras ievirzes dalībnieki paši piedalījās rituālā tuvējā Rotas mežā, kur Janīna bija gādājusi par akmeni. Abas ar Rūtu viņas to apģērba un izrotāja ar Janīnas vārda dienā dāvināto vainagu, kā arī ar baltiem rakstiem, kurus dalībnieki katrs uzzīmēja bābai uz drānām. Dalībnieki bija katrs sarakstījuši uz papīra strēmelēm to nelabo, no kā viņi vēlējās atbrīvoties. Šos papīrus rituāla ietvaros sadedzināja kopā ar kadiķa skujām, kas simbolizē attīrīšanos. Uz akmens altāra ziedojām sēnes un monētas, un nodziedājuši dziesmu par mīļās Māras istabiņu, atvadījāmies no akmens bābas, pie kuŗas nu esam noglabājuši savas klusās cerības un sāpes. Ja nu Janīnai un Rūtai nebūs iespēju nākamgad atbraukt un pārgērbt mūsu Katskiļu nometnes bābu, tad mūsu puses sievietes (un vīrieši) aicināti turpināt šo atjaunoto tradīciju. Tā nebūs vienīgā vieta, kur Janīna spējusi iedvesmot tradīciju atdzīvināšanu.

Indra Avena

Trimdas ievirze

Dr. Valtera Nollendorfa un Dagnijas Staško vadītājā ievirzē šonedēļ ik rītu meklējām sevi. Vispirms meklējām dziļāku izpratni par latviešu

trimdas sabiedrības izveidošanos 20. gadsimteņa otrās puses pasaules griežos. Profesora sniegtajā vēstures fonā katrs no mums savās domās varēja iestarpināt personīgās likteņgaitas un šķēterēt pavedienus, kas ļāva mums mūža garumā tālās zemēs dzīvot katrādu bet latvisku dzīvi.

Spraigākais moments diskusijās bija par “trimdas” jēdzienu. Vai tas mūsdienās jāpārdēvē par “diasporu,” jeb vai sauksimies turpmāk par “latviešiem pasaulē.” Aizgrābjošākais bija Dagnijas Staško stāstījums par bēgšanu no Latvijas šaubīgā zvejas laivā, kas Gotlandes krastu laimīgi sasniegusi, dažas stundas vēlāk nogrima.

Sabiedroto spēku izkārtotums bēgļu izmetināšanai pēckara nometnēs Vācijā ļāva briest kopienas sajūtai un latviskai identitātei. Latviešu centrālās

komitejas manifesti, priekšrakstot cīņu par Latvijas valsts neatkarību un turēšanos pie tautas tradīcijām, formulēja trimdenieka stāju svešumā. Tam esam izrādījušies paklausīgi līdz šai dienai.

Nometnēs attīstīto saliedētību izdevās uzturēt arī tālu izkaisītajās mītnes zemēs pēc izceļošanas. Tas, pateicoties organizatoriskajām iemaņām jo liela daļa bēgļu piederēja pirmskaŗa Latvijas ierēdņu un kultūras darbinieku aprindām.

Tikmēr jaunieši izglītojās, iedzīvojās patvēruma zemēs. Radās paaudžu plaša starp bez kompromisa nostāju pret komunistu varu un jaunākās paaudzes interesi par stāvokli Latvijā un latvietību, kas dzīvo tālāk dzimtenē.

Neparedzēts notika pienāca brīnums – atjaunotā, neatkarīgā Latvijas valsts. Tas trimdai liek pārdefinēt savu vārdu, pārdomāt savu identitāti, un savu sūtību kā latviešiem pasaulē.

Maruta Kārkle

Stāsts par bizi— Ievirzē

pārrunāja, kādas lietas iespaidojušas individu palikšanu starp latviešiem. Daudzi minējuši vecākus, skolotājus, latviešu dūzus, bet viena pieminējusi savu bizi. Valters pagriezās pret Sniedzi, kas darbojās uz skatuves un prasīja, vai viņai nav bijusi bize. Sniedze nāca ar konvertu un izvilka savu bizi, ko māmiņa bija paglabājusi.

Teātris un kustības starpievirze

Starpievirze “Teātris un kustības” Sniedzes Ruņģes un Marytes Gureckas vadībā mūs ved kopējās piederības sajūtas takās. Dalāties domās, pieredzē, meklējot un – nereti ar dziļu smeldzi—atrodot mūsu baltisko identitāti. Lasījām un pārrunājām Rasma Rozītes pētījumu par Lielvārdes jostas burvības un mistikas nozīmi. Sestdien mēģināsim dalīties par to ar visiem.

Inta Rūtiņa

Kas notika Ticības Tiltu būvējot!

Katru norisi iesākām ar korāli un nedēļas laikā macītājs Aivars iztīrāja sekojošos tematus: lūgšana, brīnumi, liecība, humors (zēni un

meitenes), pieskāriens.

Apskatījām kā lūgšana, kā humors, kā pieskāriens un glāsts spēj novest pie dziedināšanas brīnuma. Uz klausījām Irmas personīgo liecību, kā viņa piedzīvoja dziedināšanas brīnumu, kad pēkšņi „open-heart” operācija vairs nebija vajadzīga, jo vārstuļi, kuņus bija domāts salabot vai atvietot, darbojās normāli. ... Dievam visas lietas ir iespējamas.

Aivars Pelds & Vitauts Hāzners

Mācītājs Pelds arī vadīja rīta meditāciju

Novuss

Vada Valdis Bormanis

Novusa starpievirze esot ļoti laba, lai nodedzinātu dažas kalorijas pēc pusdienām. Tā esot vispusīgākā ievirze, kas pielieto tīrāko ģeometriju un mazliet fizikas, izmantojot prātu un arī precīzas ķermeņa kustības. Spēlējot dalībnieki pārrunā visu ko un tā, varot iepazīties labāk viens ar otru nekā strīdoties par politiku vai vārdu izcelsmēm. Dalībnieki iesaka katram pienākt un paspēlēt vai vismaz paskatīties.

Uzstādīti ir divi galdi – galvenais ir vēstnieka Andreja Pildegoviča dāvinātais galds, ko Valdis strādājot vēstniecībā var izmantot novusa spēlēm dažādās vietās. Tas jau ir kalpojis sešās vēstniecības turnejās un nākamā būšot janvāra trešā nedēļā. Tā saucoties *Embassy Cup* un tur piedalās apkārtnes latvieši un vairāki vēstnieki un vēstniecību darbinieki. Otrs galds, jeb “meiteņu galds,” esot aizņemts no Knuta Ozola.

Rotu kalšana

Vada Andris
Rūtiņš un Alfons
Mednis

Kā parasti,
atdarinām seno
latviešu rotas un
izgudrojam
jaunas, katrs pēc
savas latviskās
gaumes. Ne tik

parasti: jauns pāris darina sev laulību riņķus un
izgatavojam īpašus darba rīkus dobja skārda
telpiskai kalšanai un rakstu gravēšanai un
iekalšanai.

Jānis Bujaks un Īrisa Mauriņa ciemojas no Latvijas
un saka, ka varēšot precēties tad,
kad gredzeni būs gatavi. Šīs
nedēļas pirmā pusē tie gatavi jau
ir! Viss bez iepriekšējas pieredzes
rotkalšanā. Gaidīsim kāzas.

Darba rīku darināšana senajiem rotkaļiem droši
vien bija parasta lieta, bet mūsdienā rūpnieciskajā
laikmetā esam kļuvuši slinki, jo visu var pa
internetu pasūtīt no lielām noliktavām, un pie
mājas pieved gatavu. Senčiem nebija uz rokas tik
cik mums un tie visu kaut kādi spēja dabūt gatavu,
tātad kāpēc tāpat nevaram arī mēs? Zinot tikai
dažus metālapstrādes pamatprincipus, ar izejvielu
rokā (paldies Gintam Grīnbergam!), ar liesmu,
laktu, āmuru un vīli var daudz ko paveikt.
Galvenais jāzin, ka melnais metāls (dzelzs un
tērauds) kļūst cietāks, ja to strauji atdzesē no

sarkankvēles,
iemērcot ūdenī vai
eļļā, bet tas kļūst
mīkstāks, atlaidinās, ja
to atdzesē lēnām.

Markus Delters
atdarina seno
latgaļu
manšetveida
aproci, kuŗai viņš
jau mājās bija
izgatavojis
ozolkoka laktu
("anvil"), un (atkal
ar Ginta palīdzību)
šeit izgatavojām

palielu ar misiņu
("brass") sašveicētu ("brazed") dzelzs kalnu
aproces vidusšķautnes veidošanai. Izgatavojām
gravierērkus, ar kuŗiem izdaiļot aproces virsmu.

Apguvus šveicēšanu, man
ari bija iespēja salabot gan
vienu rotkaļiem jau sen
izdilušu elektrisku darba
rīku, gan kokdarbniekiem
pārplīsušu zāģa lenti. Mūžu
dzīvo, mūžu mācies!

Piektdienas vakarā, Andris
Rūtiņš ilggadīgo 3x3
rotkalšanas meistarā

Alfonu Medni pagodināja ar Spuŗu Lilitas un
Astrīdes Otto pilnvarām, paaugstinot viņa amata
pakāpi no "Jaunā Bleķa" uz "Veco Bleķi".
Apsveicam Alfonu!

Andris Rūtiņš

Metālapstrāde

Vada Gints Grīnbergs

Gintam ir interesanta pieeja – viņš ļauj saviem dalībniekiem izsaprņot milzīgus projektus, kas tad jāveic atgriežoties uz 3x3 nākamajā gadā. Vīzma savu projektu – vīna koku no naglām -- izdomāja jau pagājušā gadā, un šogad taisa maza mēroga koku, bet atgriezīsies nākamvasar gatavot tādu no lielām naglām. Austrai iecerēts pūķis. Citi gatavo dažādus zvēriņus – zirnekļus, gliemežus un Edgaram izveidojies mērkaķa dundurs. Daļas pašas izveidoja šo interesanto formu. Citi veido svečturus vai dažnedažādas skulptūras. Pats meistars salodējis skrūvgriežus ar varavīksnes krāsu rokturiem. Kopā pie metāliem nākuši pastrādāt apmēram desmit 3x3nieki un vēl bērnu grupiņa. Pasaulē esot vajadzīgi vairāk makslinieki, ne tikai biznesmeņi. No redzētā, piekritu.

Kokgriešana

Vada Ugis Lāms

Esam darbnīcā 2. mītnē, kur notiek apmācības

kopakstrādē. Ieviržu vadītājs ļoti jauks, pacietīgi ierāda darbiņus. Redzams, ka ir dalībnieki, kuri šeit jau citus gadus darbojušies. Talantīgs zēns, Zintis, kurš jau pagatavojis divus darbus un gatavo trešo. Ievirzes vadītājs salaboja virpu un lentzāģi, iepazīstina ar visiem darba rīkiem. Mana interese rodas arvien lielāka, redzot kādi darbiņi pie vadītāja gatavoti citus gadus. Saņemos un mēģinu. Nav viegli, bet man patīk. Gatavoju mīļajam brālītim dāvanu no sirds.

Tikko esmu pabeigusi darbu darbnīcā 6. mītnē, pie vadītājiem, arī ļoti

talantīgiem rotkaļiem Andra un Alfona. Tur materiālu pirms apstrādāšanas vajadzēja meistarvalodā runājot, atlaidināt. Man šādā

veidā redzot, ka darbs ir veicams vieglāk, radās ideja, iešu pie meistara un lūgšu, lai manu koka dēlīti arī „atlaidina,” par ko mums sanāca garda smiešanās.

Esmu ļoti priecīga par šādām iespējām pamācīties ko jaunu. Un protams liels paldies brālītim Andrim Neimanim un viņa dzīves biedrei māksliniecei Maijai Neimanei par šo doto iespēju atbraukt uz latviešu nometni Amerikā – Katskiļi 3x3.

Maija Bujaka

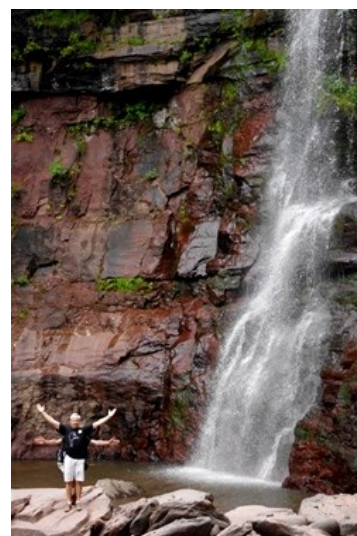
P.S. Kokapstrādes ievirzē darbojās vismaz seši dalībnieki, kas gatavoja plāksnītes un sienas karamos ar musturiem vai bildēm, karoti, svečturi, raganas spieķi, latvisku dunci vēstuļu atgriešanai, pakaramu kaķi un pūci.

**Kalnā
kāpšana**

Vada Pauls
Pīlmanis

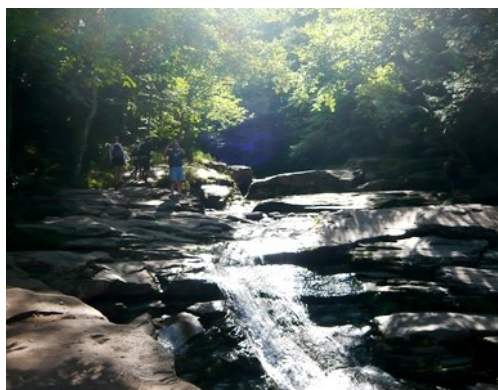

Katskiļu kalnos

Šī ir jau mana piektā 3x3 nometne Katskiļos un kalnu kāpšana ir bijusi mana mīļākā nodarbība. To darot var pavadīt laiku ar foršiem cilvēkiem svaigā gaisā, izstiept kājas kāpjot pa kalnu takām, mācoties no mūsu kalnu meistara. Starp atmiņām ir mūsu joki par televīzijā redzēto „Bear Grills”, cilvēku, kas iet dabā ekstrēmās situācijās, un pārrunām par latviešu filmām un aktieriem. Došos nākošo gadu atkal kāpt un redzēt jaunus skatus no Katskiļu kalnu galiem.

Māris Zariņš

Bērnu nodarbības

Vada Madelēna Miniata un Kristiāna Grinberga

Bērnu programmu bija izveidojusi Valda Grīnberga, bet pati varēja pievienoties tikai piektdienā. Bērni bija vienpadsmit no četrpadsmit līdz divpadsmit gadu vecumā. Daži aizgāja pastrādāt ar lielajiem roku ievirzēs un visa grupa pavadīja laiku pie metālapstrādes un latviskās virtuves. Citādi bērni sportoja, baudīja pludmali, laivas, būvēja meža mājas, krāsoja latvisku rakstus, taisīja draudzības aproces, viedoja lietas no Sculpys un cepa „Smores.” Liekas, ka bērniem bija jauka nedēļa un šī ievirze deva iespēju vecākiem piedalīties savās ievirzēs. Paldies Madalēna un Kristiāna!

Trimdas
ievirze

Folkloras
ievirze

Mūsu loks ārzemēs?

Celazīmes sabiedrībai nākotnē?

Līmeniska (Multi-tier)

Vieta visiem neskatoties uz latviešu valodas spējām.
Atšķirīgas iespējas atkarīgas no latviešu valodas spējām.

Atvērta (Inclusive & Re-entrable)

Visi ir gaidīti gan pirmo reizi gan pēc ilgākas prombūtnes

Modulāra (Modular)

Latvietība ārzemēs nav 24x7

Esam cik pasaulē? Kā paplašināt mūsu loku?

Domu raksti

Viesturs Zariņš

Mērķis tuvināt pēc iespējas daudzus latviešu tautai, tās kultūrvēsturiskam mantojumam un Latvijai

Veselības un labklājības ievirze

Alfonu Medni ieceļ par Veco Bleķi

Rotu kalšanas ievirze

Vitrāžas un stiklu apdares
ievirze

No kurienes esam sabraukuši?

Esam aptuveni 140 dalībnieku: 13 no Kanadas, 8 no Latvijas, 1 no Vācijas, pārējie no ASV

Visvairāk ir no Ņudžersijas (23), Ņujorkas (22), Merilandes (17), Pensilvānijas (15) un Masečusetas (13). Tad pa 4 no Meinas un DC, 3 no Aiovas, pa 2 no Mičiganas, Ziemeļkarolīnas, Virdžīnijas un Ohaijo. Pa vienam no Delavēras, Konetikutas, Dienvidkarolīnas, Florīdas, Ņuhampšīras un Kalifornijas.

Ziedojumi Gunša Šrādera piemiņai \$1580

Inese Bērziņa	Solveiga Miezīte
Imants & Velga Brolis	Vita Ramanis
Maija Hinkle	Inta Rūtiņa
Indulis & Anna	Inta Šrāders
Kancītis	Solveiga Švalbe
Vija Kārkliņa	Anita Tērauda
Anita Liepiņa	Aina Thomas

Liels paldies neoficiālam oficiālam nometnes fotogrāfam Pēterim Alunānam un Izstādes un tirdziņa vadītājai Aina Berķei.

Priekšvārdu statistika

(iesniegta uz papīra šķīvja)

Mums ir daudz vārdi, kas atkārtojās, bet vispopulārākais vārds ir Maija – mums ir sešas! Vai visas pazīstat? Otrā vieta ir neizšķirta – Aija, Ilze, Jānis un Laila. Trešā vieta arī neizšķirta – Andris un Pauls. Ir arī vairāki līdzīgi vīriešu un sieviešu vārdi: Andris & Andra, Austra & Austris, Ēriks & Ērika, Inta un Ints, Māris & Māra, Silva un Silvāns.

Vizma Drukovskis ar rūķīšiem

Janīnas Kursītes Virtuves vārdene

Grāmatu var pasūtīt www.liber.lv

Redaktore: Maira Bundža, palīdzē: Maija Lele
Foto: Pēteris Alunāns, Maira Bundža, Uģis Lāma, Maija Lele, Pauls Pīlmanis, Andris Rūtiņš, Māris Zariņš.

Galvas zīmējums: Austris Mangulis
Korektore: Inese Bērziņa, Rūa Jirgensone, Maruta Kārkle, Janīna Kursīte, Inta Rūtiņa